

Sygn. akt II Ka 935/21

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 11 marca 2022r.

Sąd Okręgowy w Siedlcach II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący:	SSO Grażyna Jaszczuk (spr.)
Sędziowie:	SSO Agnieszka Karłowicz SSR del. Paweł Mądry
Protokolant:	p.o. sekr. sąd. Kinga Ambroziak vel Mrozowicz

przy udziale prokuratora Agnieszki Czapińskiej

po rozpoznaniu w dniu 2 marca 2022 r.

sprawy **R. R.**

oskarżonego z art. 286 § 1 kk i in.

na skutek apelacji, wniesionej przez prokuratora i obrońcę oskarżonego

od wyroku Sądu Rejonowego w Siedlcach

z dnia 6 października 2021 r. sygn. akt II K 170/17

I. wyrok utrzymuje w mocy

II. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adw. M. S. 516,60 zł (w tym 96,60 zł podatku VAT) tytułem obrony z urzędu oskarżonego w postępowaniu odwoławczym.

III. zasądza od R. R. na rzecz Skarbu Państwa 660 zł tytułem opłaty za II instancję, zaś od ponoszenia wydatków tego postępowania zwalania oskarżonego stwierdzając, że ponosi je Skarb Państwa.

UZASADNIENIE		
Formularz UK 2	Sygnatura akt	II Ka 935/21
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	1	

1. CZĘŚĆ WSTĘPNA

1.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji

Wyrok Sądu Rejonowego w Siedlcach z dnia 6 października 2021 roku, wydany w sprawie o sygn. akt II K 170/17;

1.2. Podmiot wnoszący apelację

oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego

oskarżyciel posiłkowy

oskarżyciel prywatny

obrońca

oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego

inny

1.3. Granice zaskarżenia

1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia

na korzyść

na niekorzyść

w całości

w części

#

co do winy

#

co do kary

#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia	
1.3.2. Podniesione zarzuty		
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	

1.4. Wnioski

#	uchylenie	#	zmiana
---	------------------	---	--------

2. Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy

2.1. Ustalenie faktów

2.1.1. Fakty uznane za udowodnione					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	
----	--	-----	-----	-----	-----
2.1.2. Fakty uznane za nieudowodnione					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	
-----	-----	-----	-----	-----	-----

2.2. Ocena dowodów

2.2.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów		
Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu

-----	-----	-----
-------	-------	-------

<p>2.2.2. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)</p>		
Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu
-----	-----	-----

<p>3. STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków</p>		
Lp.	Zarzut	
	<p><u>obraza przepisów prawa karnego procesowego</u> mająca wpływ na treść orzeczenia, a mianowicie art. 4 kpk, art. 7 kpk i art. 410 kpk, poprzez dokonanie przez Sąd Rejonowy w Siedlcach oceny zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego w szczególności zeznań świadka R. S., w sposób dowolny, z przekroczeniem zasady prawidłowego rozumowania oraz wskazań doświadczenia życiowego poprzez bezzasadne przyjęcie, iż oskarżony R. R. zachowaniem swoim nie wyczerpał znamion przestępstwa przywłaszczenia mebli, stypizowanego w art. 284 § 2 kk, bowiem nie sposób przyjąć, że miał zamiar przywłaszczenia mebli ponieważ nie włączył ich do swojego majątku a nadto brak jest</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>

	<p>podstaw by przyjąć, że oskarżony miał obowiązek zwrócić meble R. S. jak i dowodów potwierdzających by wyjeżdżając z S. nie zabezpieczył ich celem ewentualnego zwrotu pokrzywdzonemu, przez co miałyby rozporządzić nimi jak własnymi, co skutkowało uniewinnieniem oskarżonego od popełnienia czynu z punktu III aktu oskarżenia wyczerpującego dyspozycję art. 284 § 2 kk, podczas gdy swobodna, a nie dowolna, ocena zeznań świadka R. S., który upominał się o te rzeczy u oskarżonego a następnie kontaktował z jego żoną w tej sprawie, prowadzi do wniosku, iż oskarżony wywożąc meble rzekomo do wynajmowanego przez siebie lokalu a następnie pozostawiając je tam, by niedługo po tym niejako uciec z S., nie miał zamiaru zwrócenia ich ani rozliczenia się za nie w inny sposób, przez co zadysponował nimi jak własnymi, czym dopuścił się popełnienia przestępstwa przywłaszczenia powierzonych mu mebli;</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>		
<p>Zarzut okazał się niezasadny.</p> <p>Poddając zaskarżony wyrok kontroli instancyjnej Sąd Okręgowy tym razem nie stwierdził błędów w procedowaniu Sądu pierwszej instancji, o jakich stanowiła apelacja. Stąd, w przekonaniu Sądu Odwoławczego – a wbrew odmiennym wywodom skarżącego - orzekając w niniejszej sprawie Sąd Rejonowy w Siedlcach przeprowadził postępowanie dowodowe w sposób prawidłowy i wnikliwy. Przede</p>		

wszystkim, w toku procedowania tenże organ procesowy wyczerpał wszystkie dostępne możliwości dowodowe w celu ustalenia, czy istnieją podstawy do przypisania oskarżonemu sprawstwa każdego z zarzucanych mu czynów czy też nie, respektując przy tym naczelne zasady procesowe, a w tym: prawdy materialnej (art. 2 § 2 kpk), bezstronności (art. 4 kpk), regułę in dubio pro reo (art. 5 kpk) oraz zasadę swobodnej oceny dowodów (art. 7 kpk), w konsekwencji czego dokonane w wyroku ustalenia faktyczne wolne są od błędów i uwzględniają całokształt okoliczności ujawnionych w toku rozprawy (art. 410 kpk).

Podważając słusność pierwszoinstancyjnego rozstrzygnięcia skarżący podniósł, jakoby Sąd pierwszej instancji przede wszystkim dokonał błędnej oceny zeznań świadka w osobie R. S., niesłusznie uznając je za dowód niewystarczający do wydania orzeczenia skazującego R. R. w zakresie czynu przedstawionego mu w pkt III aktu oskarżenia. Następnie, oskarżyciel publiczny próbował przekonywać, że z rzekomo zgodnych deponycji pokrzywdzonego jednoznacznie miało wynikać, iż podsądny swym działaniem wyczerpał wszystkie ustawowe znamiona zarzucanego mu czynu i to zgodnie z jego wykładnią dokonaną przez Sąd Rejonowy. Tymczasem, w ocenie Sądu Okręgowego, to nie Sąd niższego rzędu, lecz sam skarżący dokonał tendencyjnej i intencjonalnej oceny wspomnianego źródła dowodowego, na łamach wywiedzionej apelacji usilnie próbując dowieść, iż płynące z niego treści dały podstawy do wysnucia pozbawionych wszelkich

wątpliwości wniosków o winie podsądnego, choć w rzeczywistości było zgoła odmiennie.

Bez wątpienia, w odniesieniu do czynu zarzucanemu oskarżonemu w pkt III aktu oskarżenia, materiał dowodowy ograniczał się wyłącznie do depozycji R. S.. Jak słusznie bowiem wskazał Sąd niższego rzędu, wiedzę co do okoliczności towarzyszących tamtejszemu incydentowi mogła mieć jeszcze żona oskarżonego, która jednak skorzystała z przysługującego jej uprawnienia procesowego i odmówiła złożenia zeznań, wobec czego również posłużenie się złożonymi przez nią na wcześniejszych etapach postępowania deklaracjami i czynienie na ich podstawie ustaleń w sprawie, nie było możliwe dla Sądu merytorycznego. Sam oskarżony zaś – co przyznał także apelujący – w swoich wyjaśnieniach nie odniósł się nawet w najmniejszej mierze do tamtejszych wydarzeń. Stąd, możliwości dowodowe organu sądowego zostały ograniczone i to w sposób znaczny. Dlatego też, w zaistniałej sytuacji procesowej, ten zobligowany został, ażeby podejść do depozycji tego jedyne go świadka z minimum zdwojoną ostrożnością, a to przede wszystkim dlatego, że twierdzenia R. S. nie mogły zostać poddane stosownemu procesowi weryfikacji i skonfrontowane z treściami płynącymi z innych źródeł dowodowych. Oczywiście sam fakt zaistnienia konfiguracji, w której materiał dowodowy ogranicza się do zeznań tylko jednego podmiotu, odgórnie i niejako automatycznie nie może przekreślać jego wiarygodności, doniosłości i pełnowartościowości, ale niewątpliwie w takim przypadku oparcie ustaleń faktycznych na

depozycjach takiego świadka może mieć miejsce jedynie, gdy te okażą się logiczne, rzetelne i przede wszystkim przekonujące, a przy tym na tyle kompleksowe, ażeby na kanwie danej sprawy nie zaistniały wątpliwości, o jakich stanowi art. 5 § 2 kpk. Tymczasem, relacja prezentowana przez R. S., wbrew odmiennym przekonaniom apelacji, wcale nie była jednoznaczna i konsekwentna, a zwłaszcza na tyle, ażeby móc stanowić wyłączny wyznacznik dla uznania winy R. R. – a wydawać by się mogło, że właśnie takie oczekiwania miał oskarżyciel publiczny, który dowód z zeznań wskazanego świadka bezkrytycznie traktował jako niemalże koronny, niekiedy nawet przeinaczając rzeczywisty wydźwięk płynących z niego treści i usilnie doszukując się w jego przekonaniach wskazania na pewne okoliczności, które w istocie na żadnym etapie postępowania nie zostały jasno wypowiedziane przez zainteresowanego. O ile, nie budziło bowiem wątpliwości, iż oskarżony za zgodą R. S. przewiózł do wynajmowanego przez siebie mieszkania meble stanowiące wyposażenie podnajmowanego lokalu, o tyle pewne uzasadnione obiekcje generowała okoliczność jaki stosunek prawny łączył strony właśnie co do wskazanych w treści zarzutu mebli – a był to przecież aspekt znamieny z punktu widzenia ustalenia ewentualnego sprawstwa R. R.. Jak wykazał to bowiem słusznie organ orzekający, determinujące znaczenie dla rozstrzygnięcia niniejszej sprawy miałby fakt czy meble zostały oskarżonemu użyczone, pożyczone, podarowane czy może sprzedane – ale z odroczonej i niesprecyzowanym terminem zapłaty, a co za tym idzie –

czy pokrzywdzony w ogóle oczekiwał zwrotu rzeczzonego mienia, czy upomniał się o jego oddanie i wreszcie czy meble te zostały wyprowadzone poza wynajmowane przez oskarżonego mieszkanie czy też nie. I chociaż na podstawie osobistych zeznań świadka tak naprawdę nie sposób było znaleźć rzetelnych odpowiedzi na tak nakreślone pytania, to prokurator – również nieposiadający tego rodzaju danych - odgórnie przyjął scenariusz najmniej korzystny z punktu widzenia podsądnego, jakoby ten działając poza granicami prawa oraz łączącej strony ustnej umowy, dokonał przywłaszczenia powierzonych mu ruchomości, samowolnie pozostawiając je w niewiadomym miejscu i następnie opuszczając okolice miasta. Były to jednak wnioski na tyle dowolne i zbyt daleko idące, że sam autor apelacji nie zdołał chociażby uprawdopodobnić bronionej przez siebie konwencji zdarzeń, znamiennej część apelacji poświęcając jedynie na sparafrazowanie wywodów Sądu Rejonowego. Tutaj, raz jeszcze wyraźnie podkreślić należy, iż miernikiem winy oskarżonego nie mogła być rozpatrywana autonomicznie okoliczność, iż ten w pewnym sensie władał owym mieniem, w sytuacji gdy nieznanne i niemożliwe do ustalenia pozostawało tło takiego działania i jego kontekst sytuacyjny oraz przede wszystkim treść zawartej pomiędzy stronami ustnej umowy. Co więcej - przyjęcie takiej motywacji po stronie sprawcy jest o tyle bardziej zdumiewające, gdy weźmie się pod uwagę jego dalsze postępowanie z przywłaszczonym mieniem. R. R., wyprowadzając się z wynajmowanego mieszkania, zlokalizowanego przy ul. (...) w

S., pozostawił przecież wewnątrz wzmiankowane meble. Z tego względu, zupełną rację miał Sąd niższego rzędu przekonujący, iż brak jest w sprawie jakichkolwiek dowodów wskazujących na to, że oskarżony zabrał z mieszkania wskazane wyżej meble i umieścił je w sobie tylko znanym miejscu czy też postąpił z nimi w inny sposób np. spieniężając je lub podarowując komuś, zwłaszcza gdy po opuszczeniu przezeń miasta, mieszkanie w dalszym ciągu zajmowała I. R.. Brak jest także podstaw do przyjęcia, że oskarżony wyprowadzając się ze wskazanego wyżej mieszkania i wyjeżdżając z S. porzucił meble i nie zabezpieczył ich w żaden sposób celem ewentualnego ich zwrotu R. S., przez co bezprawnie rozporządził tymi meblami jak własnym mieniem.

Z tych względów, Sąd Rejonowy zasadnie uznał, że dowody zebrane w sprawie nie pozwoliły na przypisanie oskarżonemu dokonania zarzucanego mu przestępstwa z art. 284 § 2 kk. Wobec niezwykle trafnych i obszernych wywodów organu sądowego co do wykładni rzeczowego przepisu karnomaterialnego, które przy tym poczynione zostały nie tylko w ujęciu teoretycznym, ale nadto przez przyzmat konkretnych okoliczności niniejszej sprawy, Instancja Odwoławcza nie widzi sensu powielania tożsamyh treści. Wobec tego należy poprzestać na stwierdzeniu, iż także w ocenie Sądu Okręgowego, mającego na uwadze wskazane powyżej okoliczności, nie sposób przyjąć, że oskarżony działał z zamiarem przywłaszczenia mebli objętych zarzutem z punktu III aktu oskarżenia, ponieważ brak jest obiektywnych dowodów, jakoby

rzeczywiście w sposób bezprawny włączył je do swego majątku. Jak już zostało wcześniej wskazane, w oparciu o zeznania pokrzywdzonego, które są jedynym dowodem w sprawie odnoszącym się do zarzutu z punktu III aktu oskarżenia nie można jednoznacznie ustalić na jakich warunkach i czy w ogóle oraz kiedy oskarżony miał obowiązek zwrócić meble R. S., a nadto czy meble zostały w mieszkaniu zamieszkiwanym nadal przez ówczesną żonę oskarżonego czy też nie. W sprawie wyłonił się zatem szereg niedających się usunąć wątpliwości, które po myśli art. 5 § 2 kpk należało rozstrzygnąć na korzyść podsądnego. Stąd, kierując się przedstawionymi powyżej racjami uznać należało, iż jedynym słusznym rozstrzygnięciem w niniejszej sprawie było uniewinnienie R. R. od popełnienia czynu zarzucanego mu w pkt III aktu oskarżenia. Z kolei, wobec słuszności zapadłego rozstrzygnięcia Sąd Okręgowy nie znalazł podstaw, by podjąć ingerencję w treść zaskarżonego orzeczenia.

Wniosek

- o uchylenie wyroku w zakresie punktu V dotyczącego uniewinnienia oskarżonego R. R. od popełnienia czynu z punktu III aktu oskarżenia, wyczerpującego dyspozycję art. 284 § 2 kk i przekazanie sprawy w powyższym zakresie Sądowi Rejonowemu w Siedlcach II Wydział Karny do ponownego rozpoznania;

zasadny
 # częściowo zasadny
 # **niezasadny**

Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.

Wobec bezzasadności wywiedzionego zarzutu, na uwzględnienie nie zasłużył tak sformułowany wniosek apelacyjny.	
---	--

4. OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU	
1.	-----
Zwięzłe o powodach uwzględnienia okoliczności	
-----	-----
5. ROZSTRZYGNIECIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO	
5.1. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji	
1.	Przedmiot utrzymania w mocy
Wyrok Sądu Rejonowego w Siedlcach z dnia 6 października 2021 roku, wydany w sprawie o sygn. akt II K 170/17;	
Zwięzłe o powodach utrzymania w mocy	
Wobec bezzasadności wywiedzionych zarzutów i przy jednoczesnym braku przesłanek podlegających uwzględnieniu z urzędu, Sąd Okręgowy nie znalazł podstaw, ażeby podjąć ingerencję w treść zaskarżonego orzeczenia;	
5.2. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji	
1.	Przedmiot i zakres zmiany
-----	-----

Zwięzłe o powodach zmiany	
-----	-----

5.3. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji		
5.3.1. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylenia		
1.1.	-----	# art. 439 k.p.k.-----
Zwięzłe o powodach uchylenia		
-----	-----	
2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwięzłe o powodach uchylenia		
-----	-----	
3.1.	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwięzłe o powodach uchylenia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia		
-----	-----	
4.1.	-----	# art. 454 § 1 k.p.k.-----
Zwięzłe o powodach uchylenia		
-----	-----	

5.3.2. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania	
-----	-----
5.4. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku	
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności
-----	-----
6. Koszty Procesu	

Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności
II III	<p>Sąd Okręgowy na podstawie art. 29 ust. 2 Prawo o adwokaturze i § 17 ust. 2 pkt 4 w zw. z § 4 ust. 1 i 3 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 3 października 2016 r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu (Dz.U. 2019, poz. 18) zasądził od Skarbu Państwa na rzecz adw. M. S. kwotę 516, 60 zł (w tym 96, 60 zł VAT) za obronę oskarżonego sprawowaną z urzędu w postępowaniu odwoławczym;</p> <p>Na podstawie przepisów ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych (tj. Dz. U. z 1983 r. z późn. zm.) Sąd Okręgowy zasądził od R. R. na rzecz Skarbu Państwa 660 złotych tytułem opłaty za II instancję, zaś na podstawie art. 624 § 1 kpk w zw. z art. 634 kpk zwolnił oskarżonego od wydatków postępowania odwoławczego, stwierdzając, że poniesie je Skarb Państwa.</p>

7. PODPIS

1.3. Granice zaskarżenia			
Kolejny numer załącznika	1		
Podmiot wnoszący apelację	Oskarżyciel publiczny		
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	Wyrok Sądu Rejonowego w Siedlcach z dnia 6 października 2021 roku (II K 170/17) – w zakresie uniewinnienia oskarżonego od popełnienia czynu zarzucanego mu w pkt III a/o		
1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
1.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu		

	przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przepadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
1.4. Wnioski		
#	uchylenie	# zmiana